

LA VIDA SENSE TU.

Hi ha una tècnica mil·lenària japonesa que consisteix a arreglar algun objecte de ceràmica que sigui pel que sigui, s'ha trencat. Però no l'arreglen amb silicona calenta, no, ho arreglen amb una pasta semblant al fang i, dins aquesta barregen partícules d'or, perquè així, en tapar les esquerdes, quedin daurades. Per ressaltar que el gerro va estar trencat, sí, però ara ja no ho està, és més, ha guanyat bellesa a partir de les seves cicatrius. Així em sento jo, bé, de fet, així em vull sentir, perquè encara estava a la fase anterior. Des que visc sense tu, jo sóc el gerro que plora en silenci al terra del menjador després que algú (aquest algú ets tu, a qui vull enganyar?) passi corrents i l'empenti sense voler, enviant-lo a trencar-se, no amb un altre destí que el sol. De fet, així és com em sento veritablement, sola i abandonada. Des que te'n vas anar.

Encara me'n recordo del dia que et vaig dir adéu per últim cop, sabent que seria l'últim, però que tu no el podries sentir. Hi era tothom a la plaça del poble. Si ho haguessis vist, no t'ho creuries. Hi havia molts dels teus amiguets de l'escola, tots molt educats, que em van donar el condol més d'un cop. També hi havia les nostres veïnes, les del 2n 2a, que juraria que van plorar més que jo i tot. Seria perquè a mi les llàgrimes ja se m'haurien acabat. Hi havia aquella noia del campament d'estiu, què la recordes? Anava amb unes trenes molt rosses i llarguíssimes, i dels ulls li penjaven dues gotes de pena que de tant en tant li rodolaven per la cara. Hi havia molta gent, més de la que m'esperava. Jo sempre havia cregut que eres tímida. Ja sé que amb mi no ho eres gaire, però quan anàvem a casa d'en Bernat no obries la boca si no era per menjar les seves anxoves. Ai com t'agradaven les anxoves d'en Bernat!

Me'n recordo de quan t'acompanyava a l'escola als matins d'abril. Tot el poble ens mirava estrany, suposo que en pensarien de totes i més, però mentre tu fossis feliç, portessis faldilla o pantalons, jo era feliç.

Quan vaig dir això al funeral, vaig poder veure com alguns rostres s'impregnaven d'indignació, com molts d'altres de culpa. Això sí, ni res ni ningú va poder trencar el silenci sepulcral que es va fer a la sala. Bé, algun plor tímid sí que tallava aquell ambient trist i enganxós que t'entrava per la boca i se't quedava a viure als ossos. Aquell silenci que no m'ha deixat sola des d'aquell moment. Suposo que l'àvia tenia raó quan deia que qui calla atorga, perquè en el moment que vaig dir que, possiblement, tu hauries sigut més feliç en un poble que t'estimés, es va tornar a fer aquell silenci.

Mai havia sentit tantes vegades la mateixa frase en tan poc temps. "Pobreta, tu ho has perdut tot, i ara a sobre, al teu germanet". De la mare i del pare quasi ja no em recordo, suposo que el temps m'ha esborrat els pocs records que una nena de set anys pot tenir, però els trobo a faltar cada dia, no de la manera en la qual et trobo a faltar a tu. No sé quantes vegades m'havia barallat amb algun noi al pati perquè no entenien que tu eres una noia i que, tant si els agradava com si no, era així i punt. Però aquest poble no ho entenia això, i ho continua sense entendre, no perquè no puguin, sinó perquè no volen. Prefereixen que una nena de nou anys es tiri per la finestra de la classe de música abans que cridar-la pel seu nom.

Després de la cerimònia, vaig tornar a casa. Vaig seure a la punta del meu llit i vaig començar a nedar entre el mar de llàgrimes que em rajava pels ulls. Aquella tarda vaig plorar més que quan em vaig assabentar de l'accident. No perquè em fes més pena, no, sinó perquè va ser en aquell precís moment quan vaig poder veure com seria la vida ara. La vida sense tu. I vaig veure que no m'agradava aquella vida, que no seríem gaire amigues (no m'equivocava pas). Crec que Obrint Pas té una cançó que es diu així, *La vida sense tu*, m'he fet un fart la vida d'escoltar-la aquests últims mesos, no sé si buscant consol, pietat o qualsevol sentiment que no sigui el de culpa.

No hauria pensat mai que fores tan insegura, tan fràgil, però ho eres. Eres un pobre clavell en aquest món de tardor, que no d'hivern, que et va condemnar a patir lentament abans de deixar-te marxar.

Sé que jo també t'he de deixar marxar, però no vull, tot i que sé que és inevitable. És una altra batalla perduda contra el temps i l'oblit. Sense jo voler, el temps i l'oblit s'han esmunyit entre les cortines i m'han robat la teva olor, la teva rialla, la teva presència. Mira que jo els he agafat dels turmells i els he estirat perquè no marxessin, però no hi ha hagut manera, no hi havia res a fer.

Per això em passo les nits a l'aguait, amb un ull obert (de vegades els dos), per si tornen i te'm volen arrencar del cap. Em nego a què això em passi, encara que sóc conscient que arribarà un dia que, sense adonar-me'n, ja no hi seràs vivint a les meves idees.

Bé, una cosa que he d'aprendre si o si és a viure sense tu. No en vull aprendre d'això, però és el que toca. Potser, algun dia torno a entrar a la teva habitació i, potser, m'assento a la teva cadira vermella i, potser, de cop, m'adono que aquesta vida nova no és tan trista i, potser, fins i tot m'agrada la vida. La vida sense tu.

Joana Oliveras

Sant Jordi 2022